

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/167/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317203994
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317203994.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Martina Valentová, v právnej veci žalobcu: I. I., nar. X.X.XXXX, adresa D., N. XXX/XX, zastúpeného advokátom: JUDr. Vladimír Sidor, so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, IČO: 42 256 593, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1.267,47 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 19C/21/2017-126 zo dňa 26.3.2018 - proti výrokom I. a IV., takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti výroku I. a vo výroku IV. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalobe čiastočne vyhovel tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.267,47 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.267,47 Eur od 3.2.2017 až do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. žalobu v časti úroku 5% ročne zo sumy 1.267,47 Eur od 30.1.2017 do 2.2.2017 zamietol. Výrokom III. konanie v časti určenia, že zmluva o úvere c. 8500040465 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 5.2.2014 je neplatná, eventuálne, že úver vyplývajúci zo zmluvy o úvere č. 8500040465 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 5.2.2014 sa považuje za bezúročný a bez poplatkov zastavil. Napokon vo výroku IV. súd priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 39, § 40 ods. 3, § 43a a nasl., § 107 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. - ďalej len OZ), § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len ZoSÚ).

3. Z vykonaného dokazovania mal prvoinstančný súd za preukázané, že žalovaný poskytol žalobcovi z titulu zmluvy o úvere č. 8500040465 čiastku vo výške 1.001,83 Eur, pričom podľa prehľadu platieb (č.l. 103 spisu) žalobca doposiaľ žalovanému uhradil sumu 2.569,53 Eur. Zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500040465 podpísanej žalobcom 3.2.2014 a žalovaným 5.2.2014 súd zistil, že žalobca žiada o poskytnutie úveru vo výške 1.170,- Eur so splatnosťou 42 splátok, s výškou mesačnej splátky 62,69 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť je vo výške 2.632,98 Eur s predpokladanou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 70,02%, ročnou

úrokovou sadzbou úveru 70,02% a s priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver vo výške 45,94%. Poskytnutá čiastka revolvingu je 616,87 Eur, s celkovou čiastkou na úhradu 1.504,56 Eur, predpokladanou RPMN 63,32% a úrokovou sadzbou 76,21%. V bode 6 žiadosti/zmluvy sú dopísané údaje o schválenom revolvingovom úvere (nevypĺňajte), z čoho vyplýva, že poskytnutá čiastka úveru je 1.170,- Eur, splatnosť úveru je 42 splátok, výška mesačnej splátky vrátane úrokov je 62,69 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 2.632,98 Eur s ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 69,49%, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,02% a s priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver vo výške 45,94%. Poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 Eur, s celkovou čiastkou na úhradu 1.504,56 Eur, predpokladanou RPMN 70,02% a ročnou úrokovou sadzbou 76,21%. Na základe Dohody o poskytnutí služieb v čl. 8 zmluvy/žiadosti mal uhradiť žalobca sumu 168,17 Eur. V zmysle bodu 13 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500040465, riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti - zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s dlžníkom zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania. Z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500040465 zo dňa 5.2.2014 vyplýva, že dlžníkom je žalobca a bol mu schválený úver vo výške 1.170,- Eur so splatnosťou na 42 mesiacov, s mesačnou splátkou úveru 62,69 Eur, s dátumom splatnosti prvej splátky úveru 9.3.2014, s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru 9.8.2017, s mesačnou periodicitou splácania úveru, dátumom splatnosti splátky v priebehu periódy splácania v 9. deň, ročnou percentuálnou mierou nákladov úveru 69,49%, s priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov platnej ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere 45,94%.

4. Vyhodnotením vyššie uvedených zistení, dospel súd prvej inštancie k záveru, že zmluva o úvere nespĺňa náležitosti písomnej formy (§ 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ), nakoľko dlžník podpísal len žiadosť o úver s požadovanými údajmi relevantnými pre ustálenie podstatných náležitostí zmluvy o úvere, veriteľ následne vyplnil podstatné náležitosti zmluvy o úvere a doručil dlžníkovi oznámenie o schválení úveru, ktoré sa malo stať súčasťou zmluvy o úvere, pričom ani jeden z právnych úkonov nasledujúcich po žiadosti dlžníka, dlžník nepotvrdil svojim podpisom. Podľa súdu je spôsob akým mal byť veriteľ oprávnený jednostranne meniť podstatné náležitosti zmluvy o úvere, v príkrom rozpore s dobrými mravmi a s princípmi, na ktorých je založená ochrana spotrebiteľa. Súd sa ďalej stotožnil s názorom žalobcu, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN. V zmluve o úvere sa uvádza RPMN vo výške 69,49%, pričom ročná úroková sadzba je 70,02%. RPMN však logicky nemôže byť nižšia ako je ročná úroková sadzba. Ďalej do RPMN neboli zahrnuté všetky náklady žalobcu v súvislosti s úverom - doplnková služba v hodnote 168,17 Eur. Súd preto vyhodnotil danú prax veriteľa ako nekalú, s cieľom obísť zákonné limity stanovené ohľadne odplaty za spotrebiteľský úver, keď reálne možnosti uplatnenia odkladu sú závislé od splnenia ďalších kritérií v čl. 8.2 zmluvy, ktoré sú o.i. tak ako ostatné časti zmluvy uvedené malým písmom. Zo spôsobu úpravy uvedenej odplaty nijako nevyplyva, že táto bola individuálne dohodnutá a podľa názoru súdu mala byť zahrnutá do výpočtu RPMN. RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu, a tak aj výber toho najakurátnejšieho úveru. Nie vždy je však možné tento údaj v zmluve uviesť, pretože pre jeho vyčíslenie je potrebné mať zastabilizované vstupné údaje o výške úveru, období, splátky úveru a úroky s poplatkami. Revolvingový úver je však typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník stále platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Úver je odplatný právny úkon. Na začiatku revolvingového vzťahu sa údaj o RPMN určiť ako tak dá, pretože výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádzajúce z počtu splátok sú zistiteľné (rozsudok Krajského súdu Prešov z 27. januára 2011, sp. zn. 6Co 95/2010). RPMN teda vyjadruje celkovú úrokovú mieru úveru alebo pôžičky, pretože zohľadňuje nielen úrok ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom, a ktorý bolo možné stanoviť v čase uzatvorenia zmluvy tak, aby údaj zodpovedal skutočne poskytnutej sume úveru, prípadne spolu s náležitým vysvetlením spotrebiteľovi ohľadne osobitosti RPMN vo vzťahu k revolvingovému úveru. Na základe uvedeného, v zmluve je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ), a teda poskytnutý spotrebiteľský úver sa aj na základe uvedeného považuje za bezúročný a bez poplatkov. Suma bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného predstavuje sumu 1.567,70 Eur (2.569,53 Eur - 1.001,83 Eur). Súd viazaný žalobným petitom (§ 216 ods. 1 CSP) preto rozhodol tak ako vyplýva z výroku I. rozsudku. K námietke premlčania nároku súd uviedol, že prvá splátka bola splatná dňa 9.3.2014 vo výške 62,69 Eur, následne s mesačnou periodicitou. Teda suma 1.001,83 Eur bola celkovo splatená najskôr 16. splátkou, t.j. dňa 9.7.2015.

Všetky ďalšie plnenia zakladali bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného a nárok ku dňu podania žaloby (2/2017) nemohol byť premlčaný. Súd žalobcovi priznal tiež zákonné úroky z omeškania 5% od 3.2.2017, nakoľko z listinného dôkazu (odpovede na výzvu žalobcu) je zrejmé, že najneskôr v tento deň bola žalovanému doručená výzva, z ktorej vyplýva, že žalobca má za to, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov. Žalobca v priebehu celého konania žiadal, aby žalovaný doručil súdu prehľad platieb žalobcu. To, že si žalovaný splnil túto povinnosť až v závere konania, a tak suma bezdôvodného obohatenia bola zrejmá tiež až v závere konania, nemôže byť na škodu žalobcu. V časti uplatňovaných nárokov potom súd v súlade s § 145 ods. 2 CSP konanie zastavil.

5. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) keď mal za to, že zavinenie za zastavenie konania nemožno pripísať žiadnej zo strán, keď súd poukázal na to, že v čase vyhlásenia rozsudku bola účinná nová právna úprava, ktorá umožňuje uplatnenie nárokov, v ktorých časti bolo konanie zastavené. Žalobca bol preto neúspešný len v nepatrnej časti, a preto mu súd priznal plnú náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku výslovne v rozsahu výrokov I. a IV. podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalovaný, ktoré odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, t. j. nepreskúmateľnosťou, nesprávnymi skutkovými závermi a nesprávnym právnym posúdením veci a ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok v napádanom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

7. Pod bodom I. odvolania namietal záver súdu prvej inštancie, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8500040465 neobsahuje správne určenú hodnotu RPMN, ktorý záver súd prijal na základe dvoch čiastkových dôvodov, a to že hodnota RPMN nemôže byť nižšia ako úroková sadzba a že do hodnoty RPMN by mali byť zahrnuté aj náklady podľa dohody o poskytnutí služby. Podľa žalovaného sú závery súdu v rozpore so zákonom a vykonané dokazovanie nedáva podklad pre takéto rozhodnutie. Súd nevykonal žiaden dôkaz o tom, že by hodnota RPMN uvedená v zmluve o revolvingovom úvere bola určená nesprávne. Rozhodnutie odôvodňuje domnienkami, nie závermi z vykonaného dokazovania. Jediný relevantný spôsob overenia správnosti RPMN je výpočet podľa § 19 a prílohy č. 1 k zák. č. 129/2010 Z. z. Dôkaz, ktorý by preukazoval inú hodnotu RPMN súd nevykonal. Po právnej stránke ide pritom o zásadné pochybenie konajúceho súdu. Žalovaný pritom predložil spolu s vyjadrením k žalobe aj rozpis vzorca pre výpočet RPMN. Z rozsudku nevyplýva ako súd tento dôkaz posúdil a či sa ním vôbec zaoberal. Súd ako dôvod nesprávnosti výpočtu RPMN uviedol, že náklady podľa dohody o poskytnutí služby mali byť zahrnuté do výpočtu RPMN. Tento záver súdu však nie je odôvodnený žiadnym zákonným ustanovením a je nepreskúmateľný. Názor súdu nie je podporený žiadnou skutkovou ani právnou okolnosťou. Záver súdu okrem toho odporuje § 2 písm. g) ZoSÚ v znení ku dňu 5.2.2014, podľa ktorého celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Podľa § 2 písm. h) ZoSÚ, celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. V prípade úverovej zmluvy č. 8500040465 predstavuje celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť hodnotu: výška splátky 62,69 Eur x počet splátok 42, čo je spolu 2.632,98 Eur. Postup súdu, ktorý započítava sumu platby podľa dohody o poskytnutí služby odporuje zákonu. V uvedenej sume je zahrnutý aj náklad na platbu za službu, ktorá nebola podmienkou pre vznik úverovej zmluvy, čiže podľa § 2 písm. g) ZoSÚ nejde o súčasť celkových nákladov, a preto nejde ani o súčasť celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť podľa § 2 písm. h) ZoSÚ. Žalovaný poukázal na to, že aj Krajský súd v Banskej Bystrici prijal vo veci sp. zn. 43CoR/5/2016 záver, podľa ktorého platba podľa dohody o poskytnutí služby nie je súčasťou celkových nákladov, a teda ani súčasťou RPMN. Žalovaný tiež namietal proti záveru súdu, že dôvodom nesprávnosti RPMN je skutočnosť, že hodnota úrokovej sadzby je vyššia, ako je hodnota RPMN a preto musí byť RPMN nesprávna. Súd sa však nevysporiadal s tým, že oba údaje sa určujú odlišne a ani s tým, či hodnota úrokovej sadzby je určená správne. Preto tento záver súdu neobstojí a nie je správny. Rozsudok súdu je tak založený na nesprávnych skutkových zisteniach a nesprávnom právnom posúdení veci. Súd nevzal do úvahy relevantné ustanovenia, napr. § 2 písm. g) ZoSÚ a vec správne neposúdil. Žalovaný napadol tiež výrok o náhrade trov konania, nakoľko súd vôbec nezohľadnil,

že došlo k zastaveniu konania z dôvodu na strane žalobcu. Procesné zavinenie je na strane žalobcu a nie ako uvádza súd, že mu toto zavinenie nemožno pripísať.

8. Žalobca odvolanie nepodal. K doručenému odvolaniu žalovaného predložil prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie ktorým navrhol, aby odvolací súd rozsudok potvrdil ako vecne správny a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že so závermi súdu prvej inštancie napádanými žalovaným sa v plnom rozsahu stotožňuje, nakoľko je zrejmé, že v strede predtlačeneho formulára zmluvy je pod bodom 8. spomenutá ďalšia zmluva, a to dohoda o poskytnutí služby. Tu žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/934/2015, v zmysle ktorého v prípade dvoch, alebo viacerých právnych úkonov obsiahnutých v jednej listine by malo byť bežnou praxou a zvyklosťou, či už bankových alebo nebankových subjektov túto pluralitu právnych úkonov zvýrazniť; žalovaný túto pluralitu vôbec nezvýraznil, ale naopak vyvolal dojem, ako keby so žalobcom uzatvoril jeden právny úkon; čo je v rozpore s dobrými mravmi, konanie priečiace sa dobrým mravom, preto je dôvodom neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 OZ. Krajský súd v Prešove zase vo svojom rozhodnutí sp. zn. 17Co/296/2015 uviedol, že aj keď v tejto dohode je ustanovenie o tom, že táto nie je podmienkou uzavretia zmluvy o úvere, z úradnej činnosti je súdu známe, že v drivej väčšine je táto dohoda podpísaná, čo naznačuje, že aj keď si žalobca do formulára dohody uviedol uvedené ustanovenie, prakticky sú dlžníci smerovaní k uzavretiu tejto dohody; z úradnej činnosti je súdu známe, že odplaty za odklad splátok, ktorý nakoniec dlžník ani nemusí využiť, resp. mu nemusí byť povolený, sa pritom pohybujú v rozpätí od cca 50-70% sumy predstavujúcej súčet 3 splátok; preto súd dospel k záveru, že takáto dohoda je neprijateľná, a teda neplatná, pretože spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, pričom táto podmienka bola vyhlásená za neprijateľnú viacerými rozsudkami súdov napr. sp. zn. 6C/55/2013 z 10.2.2014, právoplatným dňa 3.6.2015, ktorý rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/99/2014 z 31.3.2015. Z rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/631/2014 žalobca poukázal na to, že žalovaný poskytol úver znížený o sumu poplatku za dohodu o poskytnutí fiktívnej služby, pričom neprípustnosť tohto konania spočíva najmä v tom, že hoci tieto peniaze žalovaný neposkytol, započítal ich do úverovej istiny, úročil ich spolu s reálne vyplatenými peniazmi, čím vlastne požadoval úrok i z peňazí ktoré reálne neodovzdal žalobcovi, a teda odplata za reálne poskytnuté peniaze bola dokonca ešte vyššia, pričom túto výšku úroku by bolo možné považovať pri platne uzavretej zmluve za v rozpore s dobrými mravmi, preto súd považoval úverovú zmluvu vzhľadom na jej nejasnosť a nezrozumiteľnosť za neplatný právny úkon, a teda plnenie na základe takejto zmluvy súd považoval za bezdôvodné obohatenie, ktoré je potrebné vydať. V čase podpisu zmluvy - žiadosti ani nebolo zrejmé, či spotrebiteľ takúto službu využije. Z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/606/2014 poukázal na jeho závery, podľa ktorých odmena za poskytnutie takejto služby stanovená bez ohľadu na to, či by následne došlo zo strany dlžníka k jej využitiu v maximálnom alebo inom rozsahu za splnenia tak uvedených predpokladov, alebo by vôbec nedošlo k jej využitiu, predstavovala až 89,55% dojednanej výšky súčtu troch mesačných splátok, o ktorých odklad mohol maximálne požiadať. Takúto výšku odmeny za výhody, ktoré z toho mohli pre žalovanú vyplývať, ak by túto službu reálne využila považoval súd za neprimeranú, až úžernickú, pričom neprimeranosť vyplýva: a) z možných nákladov žalobcu na takúto službu, resp. jeho možnej ujmy, ktorú by mohol utrieť tým, že by v dôsledku takejto služby nemohol využiť zákonnú sankciu za omeškanie dlžníka so splatením splátok, ktorá strata je zanedbateľná oproti prospechu, ktorý žalobca cenou za poskytnutú službu mienil získať; b) tým, že na základe tejto dohody veriteľ započítal výšku odmeny voči jeho záväzku poskytnúť dlžníkovi úver, veriteľ vyplatil dlžníkovi menej z poskytnutého úveru, ktorým postupom získal významný prospech; c) praktické využitie tejto služby bolo viazané na splnenie viacerých formálnych podmienok zo strany dlžníka, ktoré v jeho prípade neprichádzalo do úvahy. V zmysle rozhodnutia Okresného súdu Galanta sp. zn. 8Csp/114/2017 zo dňa 8.3.2018, bola uvedená dohoda podmienkou uzatvorenia zmluvy, predmetná dohoda bola dlžníkovi nanútená a nemal priestor odmietnuť jej uzatvorenie. Žalobca poukázal aj na výpoveď obchodného zástupcu žalovaného v konaní na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 20C/39/2014, ktorý ako svedok uviedol, že podmienkou uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere bolo aj uzatvorenie dohody o poskytnutí služby, nakoľko táto dohoda o poskytnutí služby sa uzatvára ku každej zmluve o revolvingovom úvere; uvedený poplatok bol viackrát právoplatne vyhlásený za neprijateľný, a preto má žalovaný v zmysle § 53a OZ povinnosť zdržať sa používania takejto neprijateľnej podmienky v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Žalobca ďalej uviedol, že postup žalovaného pri výpočte RPMN nebol správny ani z uvedeného hľadiska, nakoľko z ust. § 2 písm. g) ZoSÚ vyplýva, že pokiaľ spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver, do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom zahrnúť treba. O tom,

že žalobca na uzatvorenie dohody o poskytnutí doplnkovej služby pristúpiť musel, ako aj že bez takéhoto dojednania by k uzavretiu úverovej zmluvy nedošlo, niet so zreteľom na obsah úverovej zmluvy pochyb. Vyplýva to predovšetkým zo štruktúry samotnej zmluvy, ktorá vo svojom formulárovom vyhotovení v bode 8. vôbec nevytvára priestor pre prípadné odmietnutie služby spotrebiteľom a upravuje službu ako imanentnú súčasť právneho vzťahu bez alternatívy. Neprijateľnosti takéhoto konania si je žalovaný vedomý, vzhľadom na mnohopočetnú rozhodovaciu prax. Žalovanému nič nebránilo, aby uvedenú službu spotrebiteľovi ponúkol s časovým odstupom po uzatvorení spotrebiteľského úveru. Žalovaný tiež nijako nevysvetlil, z akého dôvodu úročil takto neposkytnuté plnenie. Argumentácia žalovaného vo vzťahu k dohode o poskytnutí služby smerovala len k tomu, že žalobca ju uzatvoril dobrovoľne, na základe slobodného rozhodnutia, čo je zjavne nepravdivé tvrdenie. Medzi žalobcom a žalovaným bolo v priebehu necelých 12 mesiacov uzatvorených 7 zmlúv o spotrebiteľskom úvere a žalobca dobrovoľne uzatvoril i 7 dohôd o poskytnutí služby, pričom ak by aj reálne niektorú chcel a mohol využiť, úplne by postačovala jedna. Je teda zrejmé, že takýmto konaním ide o obchádzanie zákona vo vzťahu k prípustnej odplate. Podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24.2.2016, sp. zn. 15Co/39/2016, sú spotrebiteľovi na základe dohody o poskytnutí služby vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadaval a ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť niečo, čo mu ani nebolo dodané; dohoda o poskytnutí služby predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a je neplatná. Z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že obdobné poplatky, ktoré súvisia so zmluvou, sú považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom (rozhodnutia Krajského súdu v Prešove z 21.11.2012, sp. zn. 18Co/109/2011, Krajského súdu v Trnave z 9.8.2011, sp. zn. 10CoE/313/2010, či rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28.8.2015, sp. zn. 8MCdo/3/2015 a iné). Vnútroštátny súd sa musí zaoberať tým, či jedna alebo viac súm neboli neoprávnene zahrnuté do celkovej výšky úveru v zmysle čl. 3 písm. l) smernice 2008/48, keďže táto okolnosť má vplyv na výpočet RPMN a ovplyvňuje tak správnosť informácií, ktoré mal veriteľ uviesť podľa čl. 10 ods. 2 tejto smernice v predmetnej zmluve o úvere. Nie je preto pochybnosť, že závery súdu sú správne, náležite odôvodnené, majú oporu vo vykonanom dokazovaní, a teda súd dospel k správny právny záverom.

9. Pokiaľ žalovaný napáda rozhodnutie súdu v tom, že RPMN je v zmluve uvedená nesprávne, je zrejmé, že v zmluve sa uvádza RPMN vo výške 69,49%, pričom ročná úroková sadzba je 70,02%, pritom ak jedným zo základných parametrov, ktoré mal žalovaný dosadiť do vzorca na účely výpočtu RPMN je úrok vo výške 70,02%, nie je zrejmé, aké matematické postupy používa, ak výslednou podľa výpočtov žalovaného, bola RPMN vo výške 69,49%. Je zrejmé, že pri spotrebiteľskom úvere nemôže byť RPMN nižšia ako ročná úroková sadzba, pretože ročná úroková sadzba je len jednou zložkou RPMN za úver a teda RPMN za úver nemôže predstavovať nižšiu hodnotu ako samotná ročná úroková sadzba. Všetky náklady, ktoré boli spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, musia byť zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, t. j. vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu. Bez akejkoľvek potreby prepočtu, zrejme nesprávne vyplýva priamo zo zmluvy.

10. K odvolaniu žalovaného vo vzťahu k výroku o trovách konania žalobca uviedol, že opakovane žiadal žalovaného o prehľad uhradených splátok, pričom v zmysle § 569 ods. 1 OZ má veriteľ povinnosť vydať dlžníkovi na jeho požiadanie písomné potvrdenie, že došlo k úplnému alebo čiastočnému splneniu dlhu. Napokon bol žalovaný vyzvaný i súdom, aby tento prehľad predložil pod hrozbou pokuty. Žalovaný bol predsporovou výzvou vyzvaný k usporiadaniu veci mimosúdny riešením prijateľným pre sporové strany. Žalovaný je objektívne zodpovedný za konštrukciu formulárovej zmluvy. Totiž nie každá zmluva je bezúročná a bez poplatkov, ale len tá, ktorá nespĺňa požiadavky zákona o spotrebiteľských úveroch v dôsledku dopadu príslušnej sankcie. Žalovaný napokon neposkytol ani dohodnutú výšku úveru, čo je samo o sebe porušením celého radu zmluvných povinností a žalovaný sa nemôže liberovať tvrdením o nevedomosti vo vzťahu krátenia spotrebiteľského úveru. Preto aj v tejto časti bolo rozhodnutie súdu spravodlivé a správne, nakoľko žalovaný vlastným konaním spôsobil vznik sporu a tiež zásadným spôsobom ovplyvnil i dĺžku sporu. Od 1.1.2018 nadobudol účinnosť § 11 ods. 4 ZoSÚ, podľa ktorého sa spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou, ktoré ustanovenie bolo podľa dôvodovej správy zavedené v súvislosti so znením § 137 písm. d) CSP. V čase rozhodovania súdu teda platilo ustanovenie, podľa ktorého sa spotrebiteľ môže domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru žalobou, preto naliehavý právny záujem spotrebiteľa na určovacej žalobe nie je potrebné preukazovať, nakoľko vyplýva z osobitného predpisu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti,

žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

11. Ďalšie podania v odvolacom konaní do spisu doložené neboli.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutých častiach výrokov I. a IV. vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní účinne napadnutej vyhovujúcej časti výroku I., ako i v závislom výroku IV. o trovách konania je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

13. Prieskumu odvolacieho súdu podliehala vyhovujúca časť rozsudku (výrok I.), včítane (závislého) výroku IV. o náhrade trov konania. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na odôvodnenie vyhovujúcej časti rozsudku súdom prvej inštancie a odvolacie argumenty uplatnené žalovaným, bolo posúdiť, či došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, či súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a či rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

14. Súd prvej inštancie vyhovenie žalobe v napadnutej časti odôvodnil v podstate tým, že jednak predmetná zmluva o úvere nespĺňa náležitosť písomnej formy, v dôsledku čoho sa považuje podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ za bezúročnú a bez poplatkov, keď dlžník podpísal len žiadosť o úver s požadovanými údajmi relevantnými pre ustálenie podstatných náležitostí zmluvy o úvere, veriteľ následne vyplnil podstatné náležitosti zmluvy o úvere a dlžníkovi doručil oznámenie o schválení úveru, pričom ani jeden z právnych úkonov nasledujúcich po doručení žiadosti dlžníka, nepotvrdil dlžník svojím podpisom; ďalej z dôvodu, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN, keď sa v zmluve uvádza RPMN vo výške 69,49%, pričom ročná úroková sadzba je 70,02% a napokon z dôvodu, že do RPMN neboli zahrnuté všetky náklady žalobcu v súvislosti s úverom, a to za doplnkovú službu v hodnote 168,17 Eur, preto je v zmluve uvedená RPMN nesprávne v neprospech spotrebiteľa, čo má rovnako za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ.

15. Pokiaľ ide o vyhovujúcu časť rozsudku je rozhodujúcim, že v danom prípade skutočne, ako správne uzavrel súd prvej inštancie nebola dodržaná písomná forma zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to predovšetkým opierajúc sa o ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh, vychádzajúc pritom z toho, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má povinnú zákonom predpísanú písomnú formu (§ 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy). K aplikácii ust. § 44 ods. 2 OZ sa pritom sporové strany vyjadrovali aj v priebehu konania (žalobca v podaní zo dňa 28.4.2017 č. I. 42 spisu a žalovaný v podaní zo dňa 21.8.2017 č. I. 54 spisu), preto sa v prípade ust. § 44 ods. 2 OZ nejedná o použitie právneho predpisu, ktorý by nebol pri doterajšom rozhodovaní použitý v zmysle ust. § 382 CSP, pretože sporové strany sa k výkladu a použitiu tohto ustanovenia v priebehu sporového konania vyjadrovali. V danom prípade bolo pritom preukázaným a nesporným, že žalobca na tlačive žalovaného predložil žalovanému žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 3.2.2014 v časti 5, ktorá obsahovala RPMN rozdielnu od schváleného úveru. Na túto žiadosť zareagoval žalovaný vyplnením dovtedy nevyplnenej časti 6 predmetnej žiadosti - zmluvy nazvanej „Údaje o schválenom revolvingovom úvere (nevypĺňajte)“. Keďže údaje o schválenom revolvingovom úvere, obsahujú rozdielne údaje oproti žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru v časti výšky RPMN na úver (v žiadosti 70,02% a v schválení 69,49%), nebolo možné toto prijatie návrhu zo strany žalovaného obsahujúce zmeny, považovať za účinné a konečné, ale

v zmysle citovaného § 44 Občianskeho zákonníka ho bolo nevyhnutné považovať za odmietnutie návrhu v dotknutej časti a za nový návrh adresovaný žalovaným žalobcovi. Vzhľadom na to bolo potom pre platné dojednanie obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere nevyhnutné, aby žalobca tento nový návrh účinne v písomnej forme prijal, k čomu podľa výsledkov vykonaného dokazovania nedošlo. Zmluva je totiž viacstranný právny úkon, ktorý vzniká konsenzom ako úplným a bezpodmienečným prijatím návrhu. Text úverovej zmluvy tak fakticky obsahuje 2 rozdielne údaje o RPMN, pričom ani jeden sa účinne nestal súčasťou zmluvy, z čoho treba vyvodiť, že zmluva o úvere riadne uvedenie RPMN neobsahuje.

16. Na uvedenom závere pritom nič nemení obsah bodu 13. danej zmluvy, podľa ktorého riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami bola uzatvorená zmluva..., ktorý nerieši prijatie návrhu so zmenami. Vyššie popísaný postup uzatvárania a podpisovania zmluvy, pre rozpor so zákonom nemožno ani považovať za riadny. Ani skutočnosť, že podľa bodu 2.1 Zmluvných dojednaní dlžník mal súhlasiť s tým aby veriteľ schválil iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v žiadosti, nemení nič na uvedenom závere, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh, ktorý vyžaduje akceptáciu zmeneného návrhu zo strany pôvodného navrhovateľa, ku čomu v danom prípade nedošlo. V danej veci pritom nie je potom ani rozhodujúce, či údaj o RPMN v spotrebiteľskej zmluve o úvere je alebo nie je predmetom dohody zmluvných strán, ako sa v konaní bránil žalovaný, ale že je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

17. Na doplnenie odvolací súd dodáva, že v zmysle § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou;... (pričom, ako už bolo uvedené vyššie, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať zo zákona povinne písomnú formu). Keďže potom v danom prípade žalobca nesporne a preukázateľne podpísal iba žiadosť o poskytnutie úveru dňa 3.2.2014, a k schváleniu úveru došlo až doplnením údajov o schválenom revolvingovom úvere žalovaným dňa 5.2.2014 a žalobca tento v podstate sčasti nový návrh zmluvy o úvere nepodpísal, predmetná zmluva o úvere, nebola v zmenenej časti platne písomne uzavretá, pričom jej uzavretie konkludentným spôsobom je v danom prípade vylúčené (§ 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Z.z. o spotrebiteľských úveroch. v spojení s ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

18. Vychádzajúc z vyššie uvedeného vzhľadom na to, že v písomne uzavretej zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola účinne obsiahnutá náležitosť, a to RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ), v zmysle súdom prvej inštancie, aplikovaného § 11 ods. 1 ZoSÚ, je v dôsledku toho potrebné predmetný spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Už samotná absencia tejto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a preto už bolo nadbytočným a nehospodárnym (čl. 17 Základných princípov CSP) zaoberať sa absenciou prípadných ďalších náležitostí zmluvy vedúcich k tomu istému následku.

19. Keďže podľa záverov súdov bolo potrebné predmetný spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov a v konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca žalovanému z titulu týchto úverov zaplatil oproti istine navyše sumu 1.267,47 Eur, zodpovedajúcu jeho bezdôvodnému obohateniu bez právneho dôvodu na úkor žalobcu (§ 451 a n. OZ), bolo dôvodným jeho žalobe vyhovieť a zaviazat' žalovaného na zaplataenie žalobcovi uvedenej sumy aj s príslušným úrokom z omeškania, ktorého počiatok a výška odvolacou argumentáciou napadnuté neboli.

20. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného aj argumentáciu žalobcu predostretú v odvolacom konaní týkajúcu sa veci samej, odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodnú, bez potreby sa ňou osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. Žalovaný napadol rozhodnutie súdu prvej inštancie výslovne aj vo výroku IV. o náhrade trov konania, keď súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% vychádzajúc zo záveru, že tento bol v spore plne úspešný, nakoľko žalobcovi nemožno pripísať zavinenie na zastavení konania, pretože v čase vyhlásenia rozsudku je v účinnosti právna úprava, ktorá umožňuje uplatnenie predmetných nárokov. Žalovaný potom v odvolaní namietal, že k zastaveniu konania došlo zavinením na strane žalobcu.

22. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že podanou žalobou sa žalobca pôvodne domáhal určenia zmluvy o úvere za neplatnú, eventuálne za určenie úveru vyplývajúceho zo zmluvy o úvere za bezúročný a bez poplatkov. V priebehu konania žalobca podaním zo dňa 11.1.2018 požiadal o pripustenie zmeny žaloby tak, že namiesto pôvodného určovacieho návrhu sa domáha návrhu na plnenie, a to tak, že žiada, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 1.267,47 Eur s príslušenstvom. Súd o tomto návrhu na pripustenie zmeny žaloby rozhodol uznesením č. k. 19C/21/2017-94 zo dňa 29.1.2018, ktorým pripustil zmenu žaloby v znení: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.267,47 Eur spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.267,47 Eur od 30.1.2017 až do zaplatenia. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 100%.“ Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 5.2.2018. Znamená to, že od 5.2.2018 predmetom konania viac nebol pôvodný určovací návrh žalobcu, ale len žaloba o plnenie v zmysle uznesenia súdu zo dňa 29.1.2018. Pokiaľ potom súd napadnutým rozsudkom vo výroku III. zastavil konanie v časti určenia, že zmluva o úvere č. 8500040465 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 5.2.2014 je neplatná, eventuálne, že úver vyplývajúci zo Zmluvy o úvere č. 8500040465 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 5.2.2014 sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, je toto jeho rozhodnutie celkom nadbytočné a ničotné. Nakoľko však tento výrok III. nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo strán, je v tejto časti rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatné. Pretože však od pripustenia zmeny žaloby bolo predmetom konania splnenie povinnosti žalovaným vo výške 1.267,47 Eur s príslušenstvom, v ktorej časti súd prvej inštancie žalobe vyhovel, možno uzavrieť (tiež s ohľadom na to, že žalovaný osobitnými odvolacími dôvodmi /§ 380 ods. 1 CSP/ nenapadol výrok o trovách konania z dôvodu, že v časti /výrok II./ bola žaloba zamietnutá, ale len z dôvodu čiastočného zastavenia konania), že o nároku na náhradu trov konania sporových strán rozhodol súd prvej inštancie vecne správne v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP.

23. S poukazom na uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov, potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku I., včítane závislého výroku III. o náhrade trov konania ako vecne správne, s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

24. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Odvolací súd preto úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému.

26. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).